

• אידה חביבי

את אידה זכיתי להכיר בפרק זמן קצר מאד, קצר מידי. הכרתי אותה על שבילי הקיבוץ, ידעתי שהיא האמא של רננה והסבתא של רומי, וזהו.

יום אחד, כשחיפשתי ספר מסוים, ורננה הודיעה לי שהוא ברשותה, הלכתי לאסוף אותו ושוחחנו על ספרים ועל ספרות. הצעתי לרננה להצטרף לחוג לספרות, אבל היא אמרה שהיא עובדת, והציעה שאפנה לאמה. פניתי לאידה, שקבלה את הזמנתי בשמחה, ומאז היא הייתה חברה נאמנה בחוג לספרות. תמיד הייתה מגיעה עם ספר שהיא בדיוק שאלה בספריה, תמיד הייתה לה המלצה על ספר טוב, ותמיד היו לה דברי טעם לאמר על הקטעים שקראנו.

במשך כמה שבועות קראנו ספר, שנכתב על שנותיה הראשונות של יסוד המעלה. הספר "אוושת החח בברושים" נכתב על ידי בת למשפחה ממייסדי המושבה. ואז התברר לנו שאידה היא בת יסוד המעלה, וגם קשורה איכשהו למשפחה הזאת. הייתה זאת הפעם הרביעית, או החמישית שקראתי את הספר באחד מהחוגים לספרות, אבל הפעם נהנינו הנאה מיוחדת מהסיפורים שמאחורי הסיפור, שהוסיפה לנו אידה.

התחלתי להכיר את אידה טוב יותר, ולאהוב אותה עוד יותר עם חלוף הימים. הערכתי את צניעותה, את השקט שלה, את הנתינה האינסופית שלה, כולל ההתנדבות בביטוח הלאומי.

יום אחד הרהבתי עוז לפנות אל אידה בבקשה. בקשתי אותה, שאם אצטרך להתפנות לחדר המיון, ולא יהיה מי שילווח אותי, שהיא תהיה איתי. היא נתנה לי את הסכמתה ללא היסוס.

מבין בני משפחתה הכרתי עד היום, במהלך השבעה, רק את רננה ואת הנכד רומי. אידה הצנועה והמצטנעת, לא חסכה מלים של גאווה על רומי, הנכד המוכשר ועל הסרט שיצר, במסגרת מגמת הקולנוע בבית הספר "עמק החולה", ועל הפרסים שקיבל בארץ ובחו"ל.

השבוע קניתי ספר שירים קטן ומיוחד, וממנו אביא שיר המוקדש לבנותיה של אידה, בשבוע הבא, יחד עם הקישורים לסרט של רומי.